

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۲۵/۰۹/۲۹

آصف بهاند

د لنډيو اصلي منابع خلک دي

يوویشتمه برخه

لنډی، د ثبتولو ستونزه

۳۴۳مه برخه

د انقلاب زور خو دي وليد
ډيرې ورينداری اوس لپورو ته ناستي دینه

زما اوربل تر نیم ډېر سپين شو
جانان پردي وطن کي څه ليدلي دینه

وطن کي څره غريبي ده
وړو کي مست نه دي چي د مور غېږه پرېږدینه

بناغلي عبدالعزيز نايبي د خپلو دايمي همکاريو په لړ کي يو ځل بيا څو لنډی رالېږلي دي چي زه يي له ده نه په بيا بيا مننې، له تاسو درنو لوستونکو سره شريکوم:

له لېسني توپ کره بيا راټوپ کره
که خوند يي درکړ تر سبا وهه توپونه

په ژړا راغله راته وايي
کميس مي زور دی نور پرې نه کېږي ډولونه

ته مي د حال پوښتنه نه کړي
زه به پېريان په خان تر کومه راولمه

پر دېوالو ختل مي زده کړل
د دله گانو سپي به ډير وغږومه

سپينه خولگی دي لنگه غوا ده
په زړه ظالمي يار دي وچه ډوډی خورينه

د پاڼو شمېره: له 1 تر 6

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکاري ته رابولي. په دغه پته له موږ سره اړيکه ټينگه کړئ maqalat@afghan-german.de

يادونه: دليکنې د ليکنيزې بني پازوالي د ليکوال په غاړه ده، هيله من يو خپله ليکنه له رالېږلو مخکي په خبر و لولئ

په شرم اور پورې کره یاره
 غېږ کې مې نېسه زه سرو نیولې یمه
 د جوارگر لالې دلاسه
 د سرو گوتې مې په کمخو تړلي دینه
 پوره یو پاو زهر مې ورکړل
 موزي مړ نه شو، د هندو قرضداره شومه
 د زرګي زور مې پاتې نه دی
 یاره کیسې دې لنډوه ستړې دې کرمه
 توتان مې وخورل مړه شوم
 د دله خان د ډوډۍ څه پروا لرمه
 بڼه شو چې ژر درنه جدا شوم
 د شرم گودیه په یارۍ دې شرمېدنه
 که نصیبونه کنډولي وای
 ما به دا خپل په دېواله ویشتلې وونه
 د چا په خیال خاطر کې نه یې
 یواځې زه لېونۍ زړه درپسې خورمه
 د عاشقې محتاجه ژونده
 منین په یو یم خیال د ټول کلي ساتمه
 لاس یې اتلس خایه مات شه
 که څوک مې گوتې د لالې په بدن ږدینه
 که د حیا خاطر دې نه وای
 ما به دې نوم په چنارو لیکلی ونه
 د خدای خدایې پکې ښکاریږي
 د جانان سترگو ته حیران ودرېدنه
 شونډې غوټې، سُنبل دې زُلْفې
 زنه دې سېب د ثمرقند، دُر دې غاښونه
 ستا نازولۍ غږ مې واورید
 زړه مې ارام شو اوس به وکمه خوښونه
 له خپله یاره به وانه وړم
 که د چرو په څوکو نوکې، نوکې شمه
 خلک به نوې یاري وکړي
 زه به زړې یارۍ ته ورکړم پېوندونه

د يار تهمت د ډهلي تخت دی
چې د جاتان په تهمت رنگ شوم پاچا شومه
پرېږده چې لوی واره خبر شي
يا به مې درکړي يا به مړه درپسې شمه
زړگي مې تا وړی محبوبې
لکه رباب خالي گوگل نارې وهمه
ستا به عادت وي بل به يار کړي
له ما نه نه کېږي بې ننگه عادتونه
اول يې تول کړه، بيا يې يار کړه
بيا يې په سر باندې تره درانه شرطونه
يار خو مې ته يې بل به نه کړم
که بل مې يار کړ په ايمان دې خواره شمه
په صبرولو چې صبريږي
پوه شه چې دا به دروغجنه مينه وينه
د نصیبونو فيصلې دي
د زړه په خوبنه ياران چا موندلي دينه
د بې ننگۍ لوبې دي وکړي
ما به دې خلکو ته د ننگ صفت کاونه
زما نه هر وخت مرور وي
لالۍ په خپلو بدو خاورې اړوينه
ژړا په خپله خوانۍ راشي
خومره به کبر مې وېل چې يار لرمه
پخوانۍ يار په مخه راغی
له خپلو بدو شرمېده تيت يې کتنه
غرور مې ښه درته معلوم دی
که دې په ضد کړم بيا به وکړي ارمانونه
قدر مې خپله د خان کم کړو
په تش اواز به سلامي ولاړه ومه
د يارانۍ مطلب دې نه دی
د يو نيول، د بل شړل، خوند درکوينه
د خدای خدايي ته مې سلام دی
خير که مې برخي له ازله خوارې دينه

د خدای په لوی کرم به کېږي
زما په فکر بېړۍ غرقه، غرقه خینه
زما ویشتلې وزر جوړ شو
اوس به د خینو نه اوچت الوت کومه
اسره مې ته شي لویه خدایه
د للمي گل يم په باران گوزران کومه
په لېونو سپو کې راگیر يم
ياران په غټو، غټو گوري ما ترې خورینه
خدایه خپل بڼه راته بدیږي
چا ته چې بڼه گورمه ډیر مې ژړوینه
په چا د کور غمونه بوج شي
په چا د یار غمونه سر وگرځوینه
خان به له لوړ کمره گوزار کړم
د دنیا خلک مې ژوندون ته نه پرېږدینه
ربابه مات شي غمازگره
رایادوي اشنا په لرې وطنونه
سترگې په تلو کې راستني کړه
د بیا راتلو دلاسه راکړه گني مره
لالی پښتو نیولی درومي
زه بې پښتو بڼه يم راستون یې کړئ منینه
اول دې راشي ما دې مړه کړي
بیا دې پردې وطن کې شپې سبا کوینه
ټول مسافر به دوزخیان شي
د پښتنو پېغلو ازار وهلي دینه
ورک مسافر ورک یې یاري شه
د کلي ډم مېړه کوم په کور به وینه
له بېلتانه سره مې جنگ دی
زما د ژوند غم یې شنه ریبلي دینه
په مخکې خم، په روستو گورم
روغه عالمه د زړه سر مې پاتې شونه
کډې دې یوسي خفه نه يم
په شا دې نه گوري چې زړه مې پسې چوپینه

له پټو زړونو خبرداره
پروردگار له لېونی یار پسې شومه
کور به مې ولې نه یادېږي
زه چې راتلم وروو له پېښو نیولې ومه
وطن کې خړه غریبي ده
وړوکی مست نه دي چې د مور غېږه پرېږدینه
مسافري مثال دي مرگ وي
زه چې راتلم خان مې په مرگ شمارلی ونه
داسې به ډیر کلونه تیر شي
زما او ستا به پکې نه وي دیدنونه
خدایه لالې ته مې نېږدې که
لس کاله کېږي په نامه یې ناسته یمه
نه به پخیر وطن ته ولاړ شم
نه به د هغې لیلا دور وگورمه
نه به هغه دوران بیا راشي
نه به دي وینم په نکریزو سره لاسونه
زما اوربل تر نیم ډېر سپین شو
جانان پردي وطن کې څه لیدلي دینه
وطنه خوند دي اوبو یوړ
نه مازدیگر شته نه دي پېغلو کتارونه
د بېوسی ناره مې وکړه
پردي پردي وو، خپلو واخیستل لاسونه
لیوني سپي رانه چارپیر دي
جانان په غټو، غټو گوري ما ترې خورینه
ما ته د ژوند لارې ازغې دي
خدایه په کومه لاره کېږدم قدمونه
د سر دښمن مې هوښیار خوښ دی
زه د کم عقلو په یارۍ ستومانه یمه
د خوشحالی بخت مې کوټه دی
غم مې د زړه په ډاگ خیمې وهلي دینه
د انقلاب زور خو دی ولید
ډیرې ورینداری اوس لېورو ته ناستې دینه

په مرگ به مرم پاتې به نه شم
تا نه دې مخکې شم چې درشي ارمانونه

په چا مي سترگې نه خوړيږي
بلا دې واخلم په ريښتيا نيمگري شومه

شال دې زما د خاک جنډه کړه
چې په لحد کې دې د ځنو بوی راځينه

قبر ته راشه حال مي واخله
مېږي مي توري ځني وړي په کتارونه

نوربیا

د ليکوال نورې ليکنې په لاندې لينک کې لوستلای شئ:

<http://afghan-german.com/tahLiLha/EditAutor.aspx?95>